

ความประทับใจในการทำงาน

ความประทับใจในการลงพื้นที่ฟื้นฟูสภาพจิตใจให้กับเด็กและครอบครัวที่ได้ผลกระทบจากเหตุการณ์น้ำท่วมนั้นมีหลายครั้งและหลายเรื่องราว แต่มีหนึ่งเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าจำไม่ลืม คือครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสลงพื้นที่ที่จังหวัดชัยนาทซึ่งเป็นพื้นที่ที่เคยถูกน้ำท่วมสูงประมาณ 2 เมตร อาคารบ้านเรือน ข้าวของเครื่องใช้ถูกน้ำท่วมเสียหายและครั้งนี้ที่ลงพื้นที่ก็เหมือนทุกครั้ง คือทุกที่ที่ไปจะยังมีรอยคราบน้ำท่วมแห่งความทรงจำที่ยังสูงมิดหัว ในทุกที่ ผนังอาคารบ้าน เรือนยังคง จารึกรอยประวัติศาสตร์แห่งความทรงจำนั้นไว้ แต่หนึ่งสิ่งเปลี่ยนแปลงไปคือความประทับใจที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้าได้ทำกิจกรรมกลุ่มเสร็จและต้องการเข้าห้องน้ำ จึงได้เดินไปใช้ห้องน้ำที่อยู่ข้างอาคารอเนกประสงค์ซึ่งเป็นห้องน้ำเล็กๆมีเพียงสองห้อง แต่ถูกทำความสะอาดไว้อย่างดีเมื่อข้าพเจ้าเดินไปถึงห้องน้ำห้องน้ำที่อยู่ซ้ายมือมีผู้ใช้ห้องน้ำและอีกห้องที่อยู่ติดกันนั้นว่างอยู่ แต่มีเด็กนักเรียนหญิงอายุประมาณ 10 ขวบยืนอยู่ ด้วยความสงสัยข้าพเจ้าจึงถามว่า

ข้าพเจ้า : หนูเข้าห้องน้ำรีเปลาอะคะ

เด็กหญิง : พี่เข้าก่อนเลยคะ

ในตอนนั้นข้าพเจ้าคิดเพียงว่าเด็กอาจแค่มายืนรอเพื่อนจึงเข้าห้องน้ำห้องที่ว่างอยู่ไปก่อน เมื่อเสร็จธุระข้าพเจ้าออกจากห้องน้ำมายังเจอเด็กคนนั้นยังยืนอยู่ เพื่อรอเข้าห้องน้ำอีกห้องที่อยู่ติดกัน ด้วยความสงสัยข้าพเจ้าเลยถามเด็กไปว่า

ข้าพเจ้า : เมื่อกี้ห้องน้ำว่างอยู่ทำไมหนูไม่เข้าล่ะคะ

เด็กหญิง : ห้องน้ำที่พี่เข้าเป็นห้องน้ำครูคะ ของนักเรียนใช้ห้องนี้ใช้กันคนละห้อง

และช่วงจังหวะที่คุยกันนั้นสายตาของข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นว่าเด็กถอดถุงเท้าและรองเท้าเข้าห้องน้ำ ถามออกไปว่า

ข้าพเจ้า : หนูถอดรองเท้าเข้าห้องน้ำทำไมคะพื้นมันเปียกนะ

เด็กหญิง : ต้องถอดคะเดี่ยวทำพื้นเลอะครูให้ถอด

ข้าพเจ้า : แต่ตอนนี้พื้นมันเปียกอยู่นะคะใส่เข้ามาเถอะไม่เป็นไรหรอก

เด็กหญิง : ไม่เป็นไรคะเดี่ยวพื้นเลอะดินจากรองเท้า เท้าเลอะเดี่ยวไปล้างก็ได้

ข้าพเจ้ามองเท้าตัวเองที่ไม่ได้ถอดรองเท้า และเปื้อนดินเข้ามาเดินในห้องน้ำจึงรีบเดินออกมาและจบการสนทนากับเด็กหญิงเพียงเท่านั้น หากฟังแค่เพียงเลยผ่านการสนทนาเมื่อครูของข้าพเจ้าก็เป็นเพียงการถามตอบความสงสัยธรรมดาเท่านั้นแต่ความดีใจของข้าพเจ้าไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น ต้องขอบคุณเด็กหญิงคนนั้นที่ทำให้ข้าพเจ้าฉุกคิดได้ว่าหากเราเพียงแต่รู้จักหน้าที่และบทบาทของตัวเอง และทำตามบทบาทหน้าที่ของตัวเองให้ดีเพียงเท่านั้นสังคมรอบตัวเราก็จะน่าอยู่ขึ้น เพราะทุกวันนี้สังคมความเป็นจริงมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ต่างคนต่างมองหาข้อผิดพลาดของคนอื่นและพร้อมที่จะก้าวข้ามและซ้ำเติมอยู่ตลอดเวลา โดยมักลืมไปว่าบทบาทหน้าที่และบริบทของตนเองแท้จริงคืออะไร และได้ทำมันไปหรือยัง

สุदारักษ์ แขพุทรา